

Rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky Pardubice ze dne 23.07.1959, sp. zn. 4 Co 861/59, ECLI:CZ:KSHK:1959:4.CO.861.1959.1

Číslo: 16/1960

Právní věta: Odpovědnost k náhradě škody způsobené lékařem při výkonu státní léčebné péče.

Soud: Krajský soud v Hradci Králové - pobočka Pardubice

Datum rozhodnutí: 23.07.1959

Spisová značka: 4 Co 861/59

Číslo rozhodnutí: 16

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Náhrada škody, Náklady léčebné péče

Předpisy: 141/1950 Sb. § 346

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 16/1960 sb. rozh..

Odpovědnost k náhradě škody způsobené lékařem při výkonu státní léčebné péče.

(Rozhodnutí krajského soudu v Pardubicích z 23. července 1959, 4 Co 861/59.)

Žalobce trpící psychoneurózou se domáhal na Československém státu - Okresním ústavu národního zdraví náhrady škody z toho důvodu, že podle nesprávných lékařských diagnos - a tím pro nezdatnost lékařů žalovaného ústavu - se zhoršil jeho zdravotní stav a že potom, co byl uznán (nesprávně) práce schopným, neměl dále možnost léčit se bezplatně, ale nebyl ani schopen nastoupit nové zaměstnání, když předchozí pracovní poměr byl s ním předčasně zrušen, když práci nenastoupil.

Lidový soud v Hlinsku nárok na náhradu nákladu učiněného za jiného podle § 365 obč. zák. ve výši 3000 Kčs uplatněného žalobcem v důsledku toho, že mu žalovaný ústav neposkytl bezplatné léčení, takže si musel hradit náklady léčení sám, zamítl; žalobu, aby žalovaný ústav převzal žalobce do léčení, poskytl mu lázeňské léčení a vyměřil mu invalidní důchod, odmítl.

Krajský soud v Pardubicích rozhodnutí soudu první stolice potvrdil.

Z odůvodnění:

Žalobní nárok neobstojí právně. Žalobce přehlíží ustanovení § 346 obč. zák. a není mu patrně znám nynější výklad tohoto ustanovení (usnesení pléna Nejvyššího soudu Pls 1/53 uveřejněné pod č. 30/1954 Sbírky rozhodnutí čs. soudů). To je zvláště důležité při činnosti a úkonech lékařů, neboť pokud jednají jako státní orgán při úředním výkonu, pak neodpovídají ani sami ani stát za případnou škodu způsobenou nesprávným postupem. Šlo tedy jen o to, zda ten úkon lékaře, jímž tento uznal žalobce práce schopným, měl charakter úředního úkonu. Ve výkladu již citovaném je vysvětleno, že úředním úkonem ve smyslu § 346 obč. zák. není veškerá úřední činnost státních orgánů, nýbrž jen ta, v níž rozhodují a vydávají příkazy, kterým se musí každý podrobit. Úkoly prováděné lékaři při výkonu státní léčebné péče nejsou vždy úředním výkonem. Tyto orgány totiž vykonávají v podstatě dvojitou funkci. Jen tam, kde rozhodují na základě zákonných předpisů o úpravě státní léčebné péče o tom, zda jde o případ této péče, jde o úřední úkon; nikoli však tam, kde léčebnou péči skutečně provádějí. To je pak činnost rázu hospodářského nebo technického a ta nespadá pod § 346 obč. zák., neboť nejde o správní akt. Zde dopadají předpisy § § 337 a násl. obč. zák., a to i proti státu (§ 344 obč. zák.).

Podstata úkonu ošetřujícího lékaře spočívala v tom, že rozhodoval o pracovní schopnosti žalobcově pro nemoc. V této funkci jednal nepochybně jako orgán státní zdravotní správy. Účel a význam této funkce je patrný z úvodních ustanovení vyhlášky č. 25/1957 Ú. l. (srov. dnes vyhlášku č. 164/1958 Ú. l.). Předpokladem pro nemocenské i ostatní peněžité dávky nemocenského pojištění, jejichž přiznání je podmíněno pracovní neschopností pro nemoc, jsou lékařská potvrzení, jež vydávají příslušná zdravotnická zařízení státní správy. Podle § § 2 a 3 této vyhlášky jsou to buď lékaři nebo lékařská poradní komise. Podle § 102 vyhlášky má zaměstnanec možnost domáhat se přezkoumání potvrzení zdravotnickým odborem rady ONV. Z toho všeho je nepochybné, že ať již ošetřující lékař vystupoval ve funkci revizního lékaře OÚNZ či jako předseda lékařské poradní komise, rozhodoval o úpravě státní léčebné péče a neprováděl nějakou léčebnou péči. Toto rozhodnutí ovlivnilo ovšem pak i zrušení pracovního poměru se žalobcem, neboť jeho důvodem právě bylo, že žalobce nenastoupil do zaměstnání, ač byl uznán práce schopným. Jestliže tedy nebyl zvláštním zákonným způsobem založen nárok na náhradu škody zaviněné nesprávným lékařským posudkem při provádění posudkové služby pro účely nemocenského pojištění, pak ve smyslu § 346 obč. zák. není dána odpovědnost ani ošetřujícího lékaře ani žalovaného ústavu. Proto odvolací soud neprováděl žádné další důkazy o tom, zda diagnóza a rozhodování poradní komise byla odborně správná.